

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Henrik Ibsen

Citation: Rode, Helge: "Henrik Ibsen", i Rode, Helge: *Den vilde Rose*, Gyldendal, 1931, s. 119.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-rode_13-shoot-workid60054.pdf (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Den vilde Rose

HENRIK IBSEN

☒ *(Brudstykker af et Digt fra 1898).*

☒ En Digter spiller ikke kun paa Harpe
en Digter svinger og den haarde Svøbe.
Der er en Skønhed fuld af hellig Sødme;
der er en Sandhed, som er bedsk at søbe.

☒ Men han, som haardest slog og haardest ramte,
og han, som ikke saa et Lysglimt funkle,
dér, hvor han brød sig Vej i Mørkets Dybder,
var selv et Lysglimt i det Dulgte, Dunkle.

☒ De stærke Aander fødes til at sejre;
men Daaren regner Magten for en Skade.
Lad Visdom herske fra de høje Stole,
hvis Jordens arme Børn skal lege glade.

120

☒ Godt, hvad han vandt! Og at det Navn han bærer
nu lyner gennem Bifaldsraabets Torden.
Kan hænde, denne grove Sejr, i Dagen,
dog er en Vej til Aandens Magt paa Jorden.

☒ Vi tvivler vel! — og selv om Vejen skimtes,
saa spørger vi mod hvilke Maal den drager.
Er Maalet Mødet med den store Trusel,
som sin Torpedo under Arken jager.

☒ Hvad véd vi vel, om hvilke Raad, der lagdes
ved Guders hemmelige Sammenkomster:
om Livets Træ i evig, ødsel Kaadhed
skal altid visne, altid sætte Blomster.

☒ Hvad heller om de tusind Sjæles Stemmer
skal briste i et Skrig, før alting tier;
hvad heller samles i et Kor og smelte
i dybe, himmelklare Harmonier.

☒ Hvem tør vel tro paa Lykke, tro paa Visdom
i denne sørgelige Ravnerede;
i dette Myremylr, hvor lyse Hjærter
tidt sygner hen i Mørke, Sorg og Lede.

121

☒ Ak, Narrefest, hvor arme Narre græder
og keder sig ved deres stakkels Skæbne.
Mens Vanvid lurer paa den Stærkes Tanke,
og Længslen mod sin Vildskab maa sig væbne.

☒ Paa denne Jord, hvor tusind Stakler kæmper
en glædeløs og fattig Kamp for Føden —
og spørger trætte, hvorfor skal vi leve?
naar Liv er Tomhed — Tomhed ogsaa Døden.

☒ Igennem denne Verdens vilde Egne,
hvor kun en Taabe vandrer uden Skrammer,
langs Afgrundsranden gik han stærk og sorgfuld
og harmfyldt over Livets Skam og Jammer.

☒ Skam, Skam, der piner som en Nattemare,
Sorg, Sorg, saa mørk, at Glædens Farver blegner.

Stærk er den Aand, som taaler Nattens Storme
og oprejst gaar, til den i Døden segner.

∞ Hans høje Skaberævnne vil vi hilse
som skabte Liv af Ord med Mesterhaanden,
hans Skønhedsviljes klare Harpetoner.
Oh Længselssang, som løfted os i Aanden!

122

∞ Dramaets Mester hilser vi, hvis Stemme
tvang Tavshed frem, hvor Gøglet lettest sejrer,
rundt om paa alle Folkets Mørskabsscener,
hvor Knap-nok-Mennesket sin Aandfest fejrer.

∞ Hans Styrke hilser vi — i Aandens Kampe
fredløse, aldrig, aldrig endte Kampe —
— Hans Aand skal virke og i harmfyldt Stolthed
nyskabte Aander frem af Støvet stampe.